

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 16. De alijs favoribus, quos ipsi exhibuit S. Pater Noster Jgnatius,
præbendo illi Sacram Communionem, ac manifestando ordinem
prædestinationis, quidq[ue] illi esset agendum pro ea consequenda.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

CAPUT XVI.

De alijs favoribus, quos ipsi exhibuit S. Pater Noster Ignatius, præbendo illi sacram Communionem, ac manifestando ordinem prædestinationis, quidque illi esset agendum, pro illa consequenda.

Quia Venemobilis Marina summè avebat communicare quotidie, id quod propter suas infirmitates non poterat, Sancti Patriarchæ S. Dominicus, & S. Pater Ignatius, ex speciali DEI mandato, eam sibi assumpserunt curam pro ipsius solatio & emolumento, ut illi frequenter exhiberent modis admirabilissimis Communionem spiritualem, quod patuit, antecedentibus libris, ac de Sancto Dominico paulò post referentur illustra exempla; de Nostro autem Sancto Patre tot sunt relata, occasione aliorum mysteriorum, ut modò suffecerit recensere unum, quod habet peculiare circumstantias.

§. I.

Quodam die, inquit, Veneris (in Majo anni 1623.) eò quòd valde malè valebam, non potui communicare, & quamvis conata fuerim in omnibus me conformare Divinæ voluntati, ut par est, dixi tamen intrà me ipsam, non cogitans, quid posset contingere: Unam Communionem mihi debet DEUS.

Sequenti Sabbatho, summo manè, me præmonuerunt mei Domini Angeli, dicendo: Anima, Dominus tibi vult præstare gratiam, ostendendo tibi Cælos materiales, sicut illos visura es, quando TE DEUS hinc auferet. Attende, & noli turbari. Post hoc, horâ secundâ matutinâ, vidi venientes multos Angelos elegantissimos, indutos candidis vestibus, gestantes albos cereos accensos in suis manibus, cantantesque admirabiliter, & artificiosissimè hymnum: *Pange lingua*. Ingressi ad meum cubiculum omnes se applicuerunt ad parietes, flexeruntque genua. Illos sequebatur

gloriosus Pater S. Ignatius, cum quatuor Sanctis Religiosis sui Ordinis lineatis, & post hos ibant alij multi Angeli, pariter instructi cereis, sicut priores. Sanctus Patriarcha veniebat nitidè vestitus candidissimâ veste lineâ Sacerdotali, gestans supernè pluviale, seu birrum elegantissimum, ex quo promicabat ingens lux ac splendor. Ferebat in suis manibus calicem coopertum suâ patenâ, quam tegebat pulcherrimum velum. Duo ipsum ducebant medium, elevantes anteriùs pluviale, & reliqui duo sequebantur attollentes idem pluviale, quasi sustinerent limbum. Hoc modo est Sanctus ingressus Oratorium, recitando aliquid, respondentibus ipsi cæteris, ibique modicum substiterit. Deinde intravit meum cubiculum. Turbata sum aliquantum ipso viso, propter meos timores, & recurri ad DEUM, petens ab eo lumen, nè paterer illusionem. Sanctus meus Angelus Custos mihi graviter dixit: Anima, cessa, quid agis? ecce enim Dominus te expectat, conquiesce. Tum conquievi. Accessit propius ad me Sanctus, & quatuor socij procubuerunt in genua, unus autem amovit velum calicis, ac altius abstulit patenam, & sanctus Pater eximens Hostiam quam ferebat in calice, me suâ manu communicavit: quamvis, quando ad me accessit, fuerim nonnihil abrepta, neque notaverim, quomodo id fecerit, tantumque adverterim me communicavisse. Dedit mihi Sanctus suam benedictionem, ac dixit: Vale, Anima, nunc non est tempus loquendi. Sancti Socij acceperunt calicem ex manibus Sancti, & servaverunt apud se, discesseruntque cum magna gravitate, sicut venerunt, præterquam quòd Angeli, qui priùs erant ingressi meum cubiculum, remanserint ibi ultrâ quadrante

Eccz

tcm

tem horæ, flexis genibus, & cum ego id mirarer, dictum mihi fuit, remanere ipsos ibi cum Domino, existente intrâ me. Quatuor sancti Patres, qui venerunt cum sancto Patriarcha, mihi bene noti, fuerant mei Confessarij diversis temporibus, & unus, qui erat Pater Petrus de Leon, mihi loquutus est duo verba, dixitque: Soror, es vehementer mutata ex eo tempore, quo ego tecum egi, & te novi, quoad statum spiritûs; alia es, vale. Finito hoc mysterio, mei Domini Angeli me duxerunt ad Cœlos, ostenditque mihi Dominus omnes illas cœlestes sphaeras, quæ fuerunt novem vel decem. Fuit aspectus mirabilis illorum cœlestium corporum, atque tanta distantia unius ab altero, ut appareret infinita, & nisi me confortavissent & animavissent, impossibile fuisset ibi progredi: magnitudo autem cujuslibet cœli videbatur esse quædam immensitas. Omnia mihi Dominus valde diu explicuit, & postea me deduxerunt ad meum angulum mei Domini. DEUS sit benedictus.

§. II.

Alium sanè insignem favorem prestitit Sanctus Pater Noster Ignatius huic suæ filia in Domino, dando ipsi solatium summum, quod in hac vita dari potest anime afflictæ. Dum, inquit illa, cum Domino agerem quodam die, post Festum Gloriosi Patris S. Ignatij (in Augusto anni 1621.) vidi ipsum cum magno meo solatio, & postquam mecum nonnulla fuisset loquutus cum magno amore & charitate, dixit mihi sequentia: Venio, in nomine Domini, & ex Divino ipsius mandato, ut te invisam, solerque in magnis afflictionibus, quas pateris; atque ut respices in Domino, & recreeris, volo tibi referre modum, quo Divina Providentia disposuit, ut salvareris, teque posuit in statu & loco, quem decrevit à sua æternitate. Scito, jam tunc Dominum DEUM omnipotentem conjecisse in te oculos, scripsisseque te, ac scriptam habere in Libro Vitæ, & exinde expendisse omnes tuas vias ac semitas, atque constituisse tales tibi conferre, ac tantas gra-

tias, quas agnoscis, & suscipis à Divina Majestate, dareque tot auxilia, pro te salvanda; atque cum magno auctario evehenda ad apicem eximiæ perfectionis: nec non, consideravisse, considerareque omnes passus tuos, & eos habere numeratos, uti etiâ omnia momenta vitæ tuæ, & quicquid agis ac pateris, videri à DEO cum summo amore & charitate, ut ita pervenias ad optatum finem, utque idem supremus Dominus in te sibi complaceat, honoretur, ac glorificetur, propter eam, quæ in te operatus est, ac propter modos perfectos, securus, & admirabiles, quos in vitæ tuæ decursu observavit. Illum benedicant milles omnes ipsius creaturæ. Vehementer fuit recreata, obstupuit, ac mirata est mea anima, audiens res tam admirandas, & cœlestes, quas iste Gloriosus Sanctus sapientissimè, & modo quodam Divino ac cœlesti mihi dicebat. Addidit verò subito plura: Itaque, Anima, ut assequaris istum beatum finem, de quo tibi sum loquutus, & quem Dominus decrevit, utque, quantum in te est, coopereris, prout DEUS vult, facies, quod tibi dicam: Primum sit, ut abigas à te superfluos timores; deinde, ut in omnibus rebus, qualescunque sint, plurimum confidas, & conquiescas semper, ac utiq; in Divina Providentia, cum multo majore perfectione, spiritu ac amore, quam hæctenus feceris: tum esto constans, & conserva te in pace & quiete, ut nihil te alteret, vel perturbet tuam pacem & quietem, ac dulcem & amabilem consuetudinem cum tuo DEO. Hoc procurabis omni diligentia & sollicitudine, qua poteris. Verum etiam te moneo, ut, tibi feceris, quod tibi dixi, cum aliqua cura & sollicitudine, neque fueris assequuta prædictum finem, obtinendo istam victoriam tui ipsius, non altereris, nec turberis, neque perdas pacem tuæ animæ & spiritûs: persuade enim tibi firmiter, & crede sine ulla dubio, ita esse, quod, si per hujusmodi certamen non obtinueris hunc finem à DEO constitutum, perventura sis nihilominus pugnando & certando ad eundem finem & gradum perfectionis, ad quem pervenires fruendo summâ pace, superatis omni-

nibus difficultatibus naturalibus, & quidē fortē, cum maiore meritorum cumulo. Atque hoc esto certissima, quod tibi dico nomine DEI. Statim ac iste Gloriosus Sanctus id dixit, postquam me fuisset solatus, mirūmque in modum exhilaravisset, accessit ad me, & dixit mihi quā amabilissimē: Accipe, Anima, ex mea manu hoc cimelium, ut conforteris, animeturque cor tuum; & hoc dicendo, posuit in meo pectore, & impressit, atque efformavit grandem stellam, instar stellæ matutinæ, pulcherrimam & lucidissimam, quæ emittebat ex se radios tam splendidos ac lucidos, ut non solum anima illustraretur hoc bono, verūm etiam oculi corporei unā participarent illam lucem & claritatem adeo, ut nictarent, nec possent tantum lumen sustinere. Cūmque me ditavisset hoc thesauro, dedit mihi suam benedictionem, ac valedicens mihi abiit.

§. III.

AD confirmandum id ipsum me solatus est aliā vice, dicendo mihi: Ego veniam horā tuæ mortis, ut te invisam, teque comiter, & eam tecum ad cœlestem beatitudinem: comitabuntur te quoque alij Patres Societatis. His verbis fui magnopere exhilarata, ac tametsi verum sit, visitationem cuiuscunque Sancti, & gratiam mihi præstandam hoc tempore, allaturam mihi maximum solatium, nihilominus ab isto Sancto, quia illū habeo pro Patre ac Domino, & sum educata ipsius doctrinā, ac instructione totā vitā meā, non est dubium, quin sim specialiorē perceptura gratiam & consolationem, ubi me visitaverit, quod mihi prorsus persuadeo, & propterea illi ago plurimas gratias, acceptoque ipsius promissionem, ut illam impleat, atque confido in DEO, ac in nostro Sancto Patre, quod ipsam visura sim completam, nisi meis magnis peccatis me reddidero eā gratiā indignam.

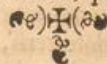
Ut autem appareat, quomodo DEUS hoc approbaverit, cū ipsa valde desideraret migrare ad DEUM, scirerque, quod alij ipsum rogarent, ut illam hīs diutius desina-

ret. Dum me visitaret, ait, Christus Salvator noster, more solito, vidi Angelos ipsi porrigentes necessaria ad scribendum, & scripsisse ipsum in quadam quasi schedā resplendente suum sanctissimum Nomen, ac veluti loco subscriptionis Crucem, quasi se subscriberet in charta vacua, ut illa persona, cui ipsam destinabat, ibi scriberet, quod vellet: dedit autem eam Divina Majestas ijs sanctis Angelis, ut ipsi illam ferrent ad Nostrum Beatum Patrem S. Ignatium, & ego illos vidi ascendentes cum scheda usque ad locum Cœli, in quo Sanctus habebat suam sedem, atque intellexi eam ipsi à Christo Domino mitti, ut decerneret de mea vita, & illius termino, quod committebat personæ, quæ ex Divino ipsius mandato mei curam gerit, & quam propterea multi instanter rogaverunt, ut ageret pro meæ vitæ prorogatione. Postquam ego id intellexi à Domino, & ex eo, quod vidi, dixi illi cum summo affectu: Non, Domine, non prorogetur vita mea magis, quamvis nihilominus intimē animæ inhæreret conformitas, quoad eam rem, cum Divina voluntate.

Verum est, illam tam frequentem conversationem, & quasi quotidianam, quamcum illa Sanctus Pater noster Ignatius initio habebat, fuisse postea moderatiorem, licet semper fuerit satis frequens, & de hoc referemus, quod ipsi aliquando evenit, dum esset vehementer infirma ac debilitata. Cū enim illi Dominus præsisset insignem gratiam, ut per quatuor noctes continuas elevaretur in spiritu ad Cælum, primā vice, qua eò introivit, convenit sanctum Patrem Nostrum Ignatium, qui illi dixit, ut esset bono animo, compatiens ipsi, quod tantopere esset fatigata, propter magnam suam debilitatem, & certam illam reddens, quod ipse esset eam adjuturus, ne adeo fatigaretur, portando ipsam, & gestando ipsemet, quasi in suis brachijs. Et verò sic est factum, quia sequentibus noctibus non sensit fatigationem. Ultimā nocte amanter illi est conquesta, quod jam à multo tempore ipsam non invisisset, & erit ita, quia antecedenter illam solebat saepe visitare, ac solari: cui que-

rele respondit Sanctus magnâ affabilitate, & gravitate admirabili. Amica, dum amicus quispiam habet alium absentem in loco, quò profectus est negotiorum causâ, juvat illum ut potest, & perseverat in scribendis ipsi literis, quoadusque peragat sua negotia, seque committat itineri; quando autem est in itinere, non scribit illi, sed præparat se pro eo excipiendo, eò quòd in

dies præstoleretur ipsius adventum. Ità ego non te invisi, quia es in via. Ego intellexi, quòd, esse in via, duas res complecteretur; esse in via perfectionis, atque etiam, meæ vitæ ad æternam, propter quam utramque causam tunc non expediret, ut me tam sæpe visiteret, quàm erat solitus.

CAPVT XVII.

De rebus notatu dignis, quæ ipsi evenerunt cum DEO, & Sancto Patre Nostro Ignatio, in persecutionibus, quas est passa Societas.

Onstat, nostram Societatem JESU, quemadmodum & ceteras Religiones, atque Ecclesiam ipsam Catholicam, esse passam graves persecutiones. Cum autem illam Venemibilis Marina eximie amaret, vehementer sentiebat has afflictiones, & recurrebat ad DEUM, pro earum remedio, atque ad ipsius sanctum Fundatorem, cum quo ea de re habuit magni momenti colloquia, quæ recensēbimus.

§. I.

De eo, quod hac super re egit cum DEO.

Verum pro totius vel fundamento juverit præmittere, quædam notatu digna, quæ illi DEUS dixit pro ejus solatio, ac nostro, unâque omnium, qui patiuntur persecutiones. Cum scirem, inquit, quòd Societatem persequeretur quasi totus mundus, peteremque à DEO remedium, respondit mihi hæc verba: Noli affligi, quia non subvertetur, sed humiliabitur, ut exaltetur, & quamvis extenuetur, non confringetur. quod mihi magno fuit solatio. Aliàs vero mihi dixit Dominus, hanc Religionem Societatis JESU, quæ tantum fructum fecit, ac facit in Ecclesia, fuisse

suam institutionem, atque dispositionem, pro emolumento animarum, proptereaque se vehementer indignari ijs, qui illam persequuntur, nec ipsos relinquere impunitos. Dicebat præterea Divina Majestas, graviter irata: Non aliter agere videntur, quàm si illam vellent devorare, & pessumdare. Scriptura id quod mihi Divina Majestas dixerat, dubitavi, deberemne exprimere, quænam esset ista exosa Religio, vel an sufficeret hoc deferre de aliqua Religione, tacito ejus nomine: quia enim hæc res me concernit, propter multa beneficia, quæ meæ animæ à Societate sunt collata, per tam præclaram, adeoque bonam doctrinam & instructionem, timebam, ne se admisceret aliquid de mea natura, vel amore proprio. Dum versarer in hoc dubio, nec me possem determinare, dixit mihi Dominus: Dic apertè, esse Societatem JESU. Unde mihi non remansit ullum dubium, quò minus hoc scriberem.

Manifestius illi declaravit Dominus suam indignationem, & exhibuit quoddam specimen pœnæ, quam sumit de injustis persecutoribus. Dum ægrotaret, audiretque referri obloquutiones, ac rhythmos injuriosissimos, qui per plateas cantillabantur contra Societatem, sicut canebantur contra Davidem, & Christum Dominum, in cuius persona ille dicit: Adversum me loquebantur, qui sedebant in porta, & in me psallebant.